

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

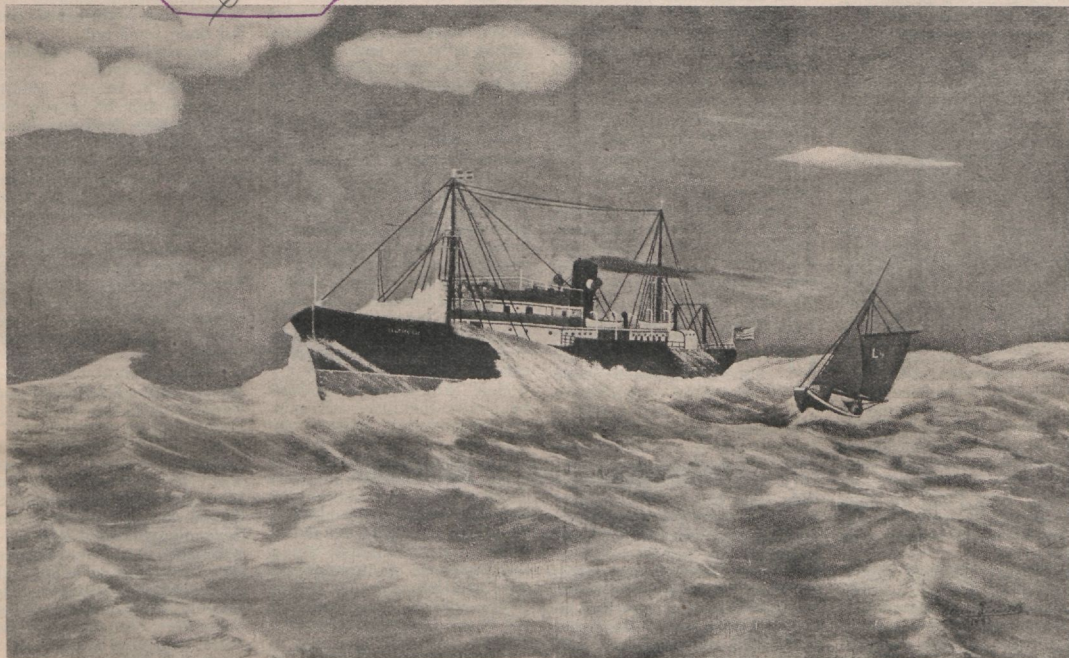
Nr. 115

Riigiraamatkogu

55190

Veebruar 1939

11. aastakäik.

Isa ja poeg olid merel ja kange tormi il oli lõõnud nende paadi kummuli, ja neil oli palju vaeva pidada end kinni paadikiili juures. Ei olnud see neile kerge ülesanne kangestanud kätega. Noor poiss, kes polnud kunagi enim olnud sarnases eluhädas, tundis nüüd olevat küsimuse elu ja surma kohta. Läbi lainete möllu ja tormide mässamist hüüdis poiss isale, kogenenud merimehele:

„Isa, kas meiega on nüüd kõik lõppenud?“

Ja tormidest karastatud kalur vastas, pingutades erilisel jõudu, pidada end kinni paadi küljes: „Ei, mu poeg! Aga küll nüüd on aeg paluda Jumalat!“

Need olid viimased sõnad, mida poeg kuulis oma isalt. Tugev laine kiskus mehe kangestanud kätega paadipõhjalt enesega kaasa, ja ta vajus kui tina meresügavusse. Enesest mõistetavalt poeg ei võinud iialgi unustada neid sõnu: „Küll nüüd on aeg paluda Jumalat!“

„Nüüd on

aeg

paluda,“

ütles kalur paadipõhjal

Inimsugu on tormide käes neil päevil. Eks ole, nagu müstilised pimedusjõud ja kohisevad veevoolud mängiksid oma hädaohtlikku mängu rahututes rahvastemeres iga ilmakaare all? Eks see ole kui nähtav tume pilv nähtamatust „kurjusvägedest taeva all“?

Kallid inimhinged on suurimas hädas. Kui palju ei ole neid, kes oma õnnepaatidega on purjetanud ümber viimastes suurtes tormides, mis möllanud ümber maailma? Hädaga õnnestub vaevalt pidada end veepinnal ja pidada kinni paadikiilist kangestanud kätega, kuna

neis on hirmus küsimus: „Kas meiega on kõik lõppenud?“

Rassideviha, jumalakartmatus, eneseõigus, türannia, uskmatuse ja palju rääkimata sügavusvoime ühinevad, et tõmmata inimesi pimedasse sügavusse, enne kui nad on suutelised saama õiget pilti oludest. On rääkimata hulk inimesi tumedamas hädameres ja nad hüüavad läbiseigi: „Kas meiega on nüüd kõik lõppenud?“

Ja nii see oleks kindlasti, kui pimedusevõimud saavad valitseda. Ent küll nüüd on

Aeg paluda!

„Oma palved läkitan ma sinu poole,“ ütles keegi Jumala mees vanal ajal, kui näis, nagu tema ja Jumala vaenlased võidaksid tema. Ja Jumal vabastas teda pimedusvõimude meelevallast. Torme ei või vaigistada meie kangestanud kätega. Isegi pimedaimas tormis leidub keegi, kes võib vaigistada torne ja purustada lainete võimu.

Lõpp 8. lhk.

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

Ja Jeesus seisis.

Ja Jeesus seisis! Jutustus ühenduses nende sõnadega, nagu kirjeldatud Luuka poolt, on väga iseloomustav pilt hommikumaa. Pime kerjus tõlmuse maantee ääres palub andsid, ja rahvakult läheneb. Kas see on pulmarong, matused või hulk sõpru? — igaüks neist on igapäevased sündmused kerjusele. Ei, ta leiab selles hulgas erilist vaimust ja küsib põhjuse järele. Talle öeldakse, et Jeesus Naatsaretist mööduv. Auline tõde! Ent mees on pime. Kuidas ta võib näha seda Jeesust? Ta hütib, ja Jeesus kuulab sis ja käskis teda enese juurde tuua.

Kui sageli, olles veel väike laps, ja hiljem, kui olen juba täisealine, on mulle öeldud: „Kui sa võiksid vaid vahest olla natuke paigal, ja oleksid palju parem; kui sa vahetavalh kõnniksid jooksmise asemel.“ Mõtlen, et sarnaseid märkusi on tehtud mitmetele, kuid nii sageli tunneme tahet kiirustamiseks, sest mõistame aja lühidust. Päevad ja aastad lendavad nii kiiresti mööda, ja meie omame teadmise, et „Kuninga käsk on rutuline.“ Aga Kuninga oma Pojal oli aega seista paigal ja oodata kannatlikult, mida vaene pime kerjus ütleb.

On võimata usaldada kannatamatat isikut. Kui mitu korda abivajav hing on jäänud hätta, sellepärast, et kristlane ei teinud oma õpetaja eeskujul ja ei olnud valmis kuulma ja aitama.

Meile tekib silmade ette isik südamega, mis paneb kõrvale oma kiiruse ja on valmis parandama teise haava ja tundma nendega kaasa. Sarnane on Jeesuse süda, kes on meie eeskujuks, ja kui tema järele käidajad meie peame otsima, et meie süda oleks samuti kaastundlik, väikesed lapsed, pimedad, haiged, kurvad, kas rikkad või vaesed, leiavad alati Kristuses kannatlikku pealtkuulajat.

Need sõnad julgustavad ka meid, sest meie teame, et Jeesus ei ole kunagi liiga koorumatud töga, nii et ta ei kuleks meie hüüdeid, ja oleme kindlad tema abis. Sellepärast meiegi, kui tõised Kristuse järele käidajad, ärge me kunagi petkem neid, kes tulevad meie juurde oma kurbusega ja hädaga, ja oh, et meie ainult ei kuleks, vaid et meie ka annaksime neile abi oma jõu kohaselt.

Võit igal päeval.

Niihästi argi- kui pühapäeval, helkidel ja tumedatel päevadel.
Kindral Higginsi (pens.) kõnest.

„A nna mulle võitu igal päeval.“ Sarnast palvet korratakse sageli meie koosolekul. Mõned inimesed on rõõmsad, kui neil on võit üks või teine kord. Nad mõtlevad, et see on väga auuline, kui nad teatud juhtudel võivad võita oma vaenlasi. Nad on rahul sellega, kui nad vahest võivad tulla kõrgustesse, hüüda sealt vabalt üle väljade, ja tõmmata üles lipp. Aga oh, võit igal päeval! Niihästi esmaspäeval kui pühapäeval, argi- kui ka pühapäeval, niihästi pimedatel kui helkidel päevadel, kurvatusel kui rõõmu ajal, päevadel, kui inimesed mõistavad meid valesti ja räägivad meist halba, samuti kui siis, mil nad mõistavad ja kiidavad meid.

Olen rõõmus, et meil on usk, mis sisaldab sarnast kogemust. Kui meil puudub vene võidust igale päevale, siis me ei oma kogemust, millist võime omada.

PÜHITSUS ON TARVILIK.

On vaid üks viis, kuidas võime kindlustada omale võiduelu, see on — kui elame pühitsuseelul. Olen esitanud küsimuse oma südamele ja tean, et rahvas on esitanud seda teineteisele või oma ohvitseridele; „Sa katsud peale sundida selle tarvidust, et mis pärast on siis pühitsus tarvilik?“ Keegi mees tuli hiljuti minu juurde ja ütles: „Enne kui tulin teie koosolekuile, mõtlesin kõik olevat korras, ent nüüd tunnen end kui viletsat äraralangenut. Mispärast olete teie, armeerahvas, tulnud segama mind ja tooma mind arusaamatusse?“

Seda „mispärast“ tahaksin vastata öeldes kõigepealt: Sellepärast, et Jumal käsib meid olla pühad. See on üle kõikide põhjuste, mida võime anda. Sellel on suurem nõudmine kui millelgi muul kunagi võiks olla meie südamele, meie andumusele, meie teenistusele.

Jumal käsib seda! Kui keegi sinu armastest palub sind ohverdada midagi tema pärast, siis sa ei seisaks ja ei mõtleks kama. Ei, just sellepärast, et ta soovib seda, sa täidaksid ta igatsust. „Olge pühad, sest et mina olen piha.“ ütleb Jumal. Kas see ei ärataks igas mehes ja naises sama vastust, mis sa annaksid oma armsale sõbrale? „Issand, õpeta mind tundma sinu tahtmist,“ palume meie — ja kui oleme saanud teada seda, peaks see olema meie rõõm täita seda.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest see kogemus teeb usu täiesti rahuldavaks.

Meie ei või liikuda maailmas, ilma et kohtaksime inimestega, kellel puudub see kogemus. Nad on seotud teatud köidikutega usu külge, millest nad ei taha ka lahkuda, ent küsid sa neilt, siis nad ei või vastata: „Oma suurimat rahuldust leiän Jumala teenimises ja tema tahtmise täitmises.“ Neile on usk vaid midagi teisel kohal — selles ei peitu kevadet, ei ilu, ei au, ei mingit halleluu! Seal ei voola mingsuguseid elavavee allikaid. Nende kogemus on paigalpäev ja troostitu.

Sa ehk küsid: „Kas pühitsus võib aidata mind välja sellest hinge seisukohast?“ Kiidatud olgu Jumal, ta võib! Pühitsus on ainuke, mis võib puhastada ja rahuldada hinge, ent kogemus peab olema pühitsus siidames ja elus. Sa pead saama midagi seespoolset, mis võib anda sulle rahuldust, midagi — mis igas ürituses, mida teed, igas sinu tegevuses on nähtav tugeva jõuna su südames — ja see on piha Vaimu elutsemine seal.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest ei või olla mingit lahutamatu koostelu Jumalaga, kui hing ei ole lahutatud kurjast. Olla Jumala sõber — seda tähendab pühitsus. Ma ei ütle, et sa kunagi ei või kogeda mingit rõõmu oma palves, et sa kunagi ei või tõusta püsti oma põlvitavast seisakust sisemise rahuldustundega. Ent ütlen, et kui sa ei oma puhta südame õnnistust, siis see ei või olla su alaline läbielamus.

Võid sa arvata, et Jumal tahaks mind oma sõbraks, kui ripun sellise asja küljes, mida tean, et ta vihkab? Kaks ei või mitt käia sama teed, kui neil ei ole selleks samad mõtted. Ilma selleta ei ole mingit kooskõla.

TÕSISE ELU ALUS.

Meie kuulutame täielikku päästmist, sest meie mõistame, et armastus Jumalale on tõsise usu alus. Kui sa ei armasta teda, siis sa ei oma üldsegi tõist ja ehtsat usku. Armastus õige vastu sisaldab ülokohtu vihkamist. Armastus puhtuse vastu sisaldab mustuse vihkamist. Armastus Jumalale toob esile vihkamist selle vastu, millele Jumal paneb vastu. Mida suurem armastus, seda suurem võit igal päeval, kuni meie jõuame seisukohani, milles Johannes ütlob: „Täis armastus ajab kartema ära,“ nii et süda saab täidetud armastusega ja kõik patt tehtud mitte millekski.

Ilma pühitsuseta meil ei või olla sellist vaadet Jumalale, kui tema soovib, et meie omake. „Ondsad on need, kes puhtad südamest, sest nemad peavad Jumalat nägema.“ Südamet pühitsus avab silmi Jumalale, tema jõu, tema iluduse ja au nägemiseks — see annab sinu usule hoopis teise tähenduse kui omasid ennem.

Meie saame Jumalat näha, nii nagu tema on!

Lõpuks meie kuulutame täielikku päästmist, sellepärast, et siin on tee kindmisseks, kui tahame omada teadmise, et meie teed on Jumala meele järele. Paigutan seda lõpuks, sest soovin anda sinule sarnase mõju, et sa oma siidames seaksid kõrge ideale, nii et sa ei ole aetud mingist välisest motiivist või sihtist, vaid selle ohvrimeelsusega, selle andumusega, selle kõrge elusihiga: olla Jumala meele järele. Nii kaugele oli Enoik jõudnud, enne kui teda võeti ära, ja nii kaugele pead ka sina tulema.

Sa soovid olla tema meele järele? Kui sa igatsed seda, kas sa oled valmis kõrvaldama ebajumalat su südames, mis sa tead olevat temale vastu-meelne? Tahad sa lahkuda sellest sõbrast, kes on sulle kahjaks ja allapoole kiskujaks? Tahad sa võtta enesele risti, mida oled lükanud kõrvale ja põlanud? Tahad sa võtta oma enese tahtmise ja öelda: „Issand, minu tahtmine olgu täiesti ühendatud sinuga, enam ärge olgu küsimus minu teest, lase mind minna vaid sinu teed.“ Ara muuda oma otstust, ära pane vastu, vaid ole sõnakuulelik nüüd ja alati!

„Minuta ei või teie ühtegi teha.“

Jeesus.

Algus 4. lhk.

vaga muutunud vanaks, ent ta on elus. Ta seltsilised rõõmustavad ja kiidavad Jumalat tema imeliku päästmise pärast. Kuid samal ajal tilgub süda verd tema tõselteliste ja tuhanded teiste pärast, keda kutsuti kohtama Jumalaga, ilma et nad oleksid selleks valmistatud. See on uendatud manitsus päästesõduritele, et nad annaksid oma kõik, et päästa surijaid. Issand on näidanud oma jõudu, päästes Yim Tsoid surma-võimuse, ja päris kindlasti on temal ka ülesanne anda temale hingede päästmiseks. Kahekordse mõistes on ta päästetud, et päästa teisi.

Mie tahame hukata kõik.“
 „Need julged sõnad olid maalitud kuskile, kust juhtusin mööduma ühel päeval. Mõtlesin: „Ma vististi eksisin, mu silmad petsid mind. Kindlasti üks äri ei või teha sellist kuulutust.“ Mu uudishimu kasvas ja ma läksin tagasi sama teed, et võiksin näha veel kord. Tõsi küll, sõnad olid kirjutatud suurelt ning selgelt: „Meie tahame hukata kõik.“ See oli seltskonna lõoklause, kelle ülesanne oli hävitada kõlbmata chitusi.

Tulnud koju, valmistati lõunat. Tundsin end vähe väsinuna ning istusin mõneks hetkeks, et puhata ja mõelda jälle, kuni liha ja juurvilli kees.

„Meie tahame hukata kõik.“ Seal tulid jälle need võõrad sõnad, et mind piüida. Ma vaatasin ümber, et näha, kes olid rääkijad, ja oma imestuseks nägin kolme väikest kurja vaimu, hoides kinni üheteise käest, tantsimises minu tooli ümber. Küsisin: „Kes olete?“ „Olen Agedus,“ vastas kuri vaim nr. 1, „mu ülesanne on hukata inimeste elu ja kodu, ning pean tunnistama, et olen väga edukas. Minu meetod on äritada üles inimesi väikeste asjade üle ja „puhuda üles“ kergesti. Tegutsen meestes, naistes, poistes ja tüdrukutes; eriti armastan töötada perenaiste kaudu, sest ta aitab mind minu töös lõhkuda

EMADELE JA KODULE

KODU HUKUTAJAD.

Julustus kolmest kurjast vaimust.

valmistamisel kodus. Ma julgustan perenaist olema kannatamatu, kui ta mees tuleb hilja lõunale, ma sunnin teda mitte kuulama põhjust, vaid andma temale „sinise silma“ selleasemel, et suudelda teda teretamisel.

Näis, et Agedus tahtis jätkata, aga teda segas kaaslane, kes seletas, et tema nimi on Laiskus. Pöörasin oma tähelepanu kolmiku teisele liikmele, küsisin, mis on tema töö. Ta naeratas ja ütles: „Ütlen inimestele, et nad ei töötaks, kui nad ei tunne nii. Jäta seda mõnele teisele, või jäta ta tegemata! Ma ei näe selles mingit mõtet, väsitades end tööga. Mina ka olen hävitatud eriti koduhoidjast, sest tean, et halvasti keedetud söögid, korraldamata voodid ja puhastamata toad on põhiomadused hukkuvale kodule.“

Võisin näha, et kolmas isik kolmikus igatses väga rääkida oma ettevõtetest. Ta nimi oli Preili Majapidaja, nagu ta ütles mulle, ja tal on oma (võla) arvel palju hukkunud kodusid. Ta ei usu rahakorjadesse, ei mingisugusesse süs-

teemi. „Mõned kavatsevad oma tööd ette, nii et võivad teha palju ühel päeval, ja teevad oma tööd perioodiliselt läbi ja läbi. Olen täiesti vastand sellele,“ seletas ta mulle. „Võiksin rääkida teile palju oma edust,“ jätkas ta, „mitmel juhusel olen ajanud taga, et kodupidaja võtab oma mehe palgast ja ostab seda, mis tarvis. Olen näinud neid alluma vabatahtlikult minu ettepanekutele. Võiksin rääkida mitmest, kes tegutsesid minu nõuande järele, korraldades pidusid nädala algul ja nalgides selle viimastel päevadel. Ning seal on teised —“.

Vesi katlas kees üle pliidi! ning mu võõrad külstajad kadusid. Tundsin end tänuks, olles neist vabana ehk küll nende kõne pani mind mõtlema.

Armas pereema, on mõni nendest igatsemata külatajatest tulnud sinu koju? Kui nii, siis vabane neist kogu jõuga, sest kui lubad neid tulla sisse, nad teostavad oma ettevõtte ja hukkavad su õnneliku kodu.

Piibli nurk.

Patt Israeli leeris.

Jooosua 7:12; 16—26.

„Kui keegi oma ülestunni kinnitab, ei lähe see temale korda,“ aga kes tunnistab, ja maha jätab, selle peale halastatakse.“ Op. s. 28:13.

JERIKO ligilid oli väike linna. Ai, mida Jooosua kavatses vallutada. Kui salakuulajad tulid tagasi Ai linnast, ütlesid nad: „Meie võidame selle kergesti; Ai võimiseks ei ole tarvis saata rohkem kui kolm tuhat meest.“

Kolmetuhandelise sõjavägi astus teele, et peale tungida Aile, kuid loodetud võidu asemel nad pidid taganema.

„Ai linnas oli liig palju mehi,“ ütlesid nad kurvalt. „Meie olime sunnitud taganema ja kolmkümmend kolm meest meie seast langesid sõjas.“

Kui rahvas kuulis, et nad olid võidutud, said nad väga kurvaks. Vaene Jooosua! Oma hädas langes ta põlvili Jumala laeka ette.

„Issand,“ hüüdis ta, „miks sa viisid meid üle Jordani, kui sa ei taha, et meie võidaksime? Mida pean ma tegema? Kuhu pean ma minema?“

„Siis vastas Jumal Jooosuale: „Tõuse üles! Mispärast oled sa silmili maas? Rahvas on pattu teinud. Nad on võtnud Jeriko varandustest, mida ma keelasin võtta, ja on peitnud selle oma leeri. Enne kui teie ei ole hävitatud patu ja karistanud ülestunajat, mis on teie kaotuse põhjus, ei ole teil võitu.“

Järgmisel päeval tõusis Jooosua varahommikul. Jumal ütles teda, et ta võis üles leida süüdlase. Esiteks näitas ta suguvõsa, siis perekonda, ja viimati meest ennast, nimega Aakan.

„Ütle mulle, mida oled teinud?“ küsis Jooosua.

„Olen pattu teinud Jumala vastu,“ ütles Aakan. „Jerikoos nägin muude asjade seas liusa mantli, hobu- ja kuldajasi. Ma võtsin need ja peitsin maas alla oma tolgi.“

Jooosua seisis mehi, kes pidid Aakanit välja peidetud varanduse ja töid Jooosuale, kes puistas need välja Issanda ette rahva nähes. Jumal ei võinud andestada Aakanile, sest ta tunnistas oma süüdi alles siis, kui ta leiti olevat süüdlane.

Siis viidi Aakan ühes varastatud asjadega ja kõige, mis tal oli, leeris välja orgu. Jooosua ütles Aakanile kurbasega ja tõsiselt kogu rahva ees: „Mispärast tõid sa meile sarnast kurvastust? Täna saabad Jumal kurvastust sinule.“

All orus visati Aakan kividega surnuks ja kõik varandus põletati ära. Et rahvas peaks meeles kurba lugu, koguti sinna suur kivihunnik. Näid, kui patt oli hävitatud leeris, tuli Jumal jälle oma rahva juurde ja lubas anda neile võitu. Nad tungisid uuesti Ai linnale ja võitsid.

And neile mõtteainet. Ja õnnelikult läks ta koosolekule, veel suurema innuga elama ja töötama oma õpetaja eest.

PESE OMA SUU.

Samuel Wesley istus kord laeval Londonis ja kuulis, kuidas ohvitser vandus ja rääkis tooreid sõnu. Wesley palus klaasi vett, ja kui seda toodi talle, ütles ta valju häällega, nii et kõik kuulsid: „Pallun, pakkuge seda härrale seal univormis ja paluge teda pesta oma suu!“

TUNNISTUS.

Kui õnnelik ja rahuldatud tunneb ennast inimene, kui ta oma kaasinimeste ees võib öelda ausalt ja kohtlase: „Mind otsis ja leidis! Rahutus, mis kui näris mu sees, rahutus, mida ükski maailma lõbustus ei suutnud vaigistada, kadus sellest hetkest, kui nägin, kui suur oli mu võlg Temale, kes kannatas ja suri minu eest. Sain puhastuse vere läbi, mis voolas Kõlgaat.“

Keegi noor päästesõdur läks mööda tänavat. Ta oli teel päästmiskoolile. Mõned noored, kes olid teel lõbustuskohtadele, peatasid teda. Nad tungisid temale küsimustega: „Mispärast sa otsisid päästmist?“ — „Kas sa usud, et Jumal on olemas?“ Noor sõdur seisis hetkeks nõutult. Mida ta pidi vastama? Lõpuks ta tunnistas avameelselt: „Ma pidin põlvituma Jumala ees. Mul puudus midagi,

Kahetsus ja heakstegemine.

Sellest, mis hoidis noort William Boothi väljaspool taevariiki. Kas midagi peab sind väljaspool?

Sisseminek taevariiki oli suletud mulle ülekohtuse töö läbi minevikus, mis nõudis selle heaks tegemist. Poisina kaubeldes olin püüdnud teha omale kasu oma seltsiliste kuld, andes aga neile mõista, et mida ma tegin, oli tehtud lahkes sõruses. Tunnistuseks oma tänuksõnasele, nad olid andnud mulle hõbedase pennaali. Lihtsalt anda tagasi nende kinki, oleks olnud võrdlemisi kerge ülesanne, aga tunnistada pettust, mida olin harrastanud, oli mulle alanduseks, millele ma ei suutnud sundida end mitme päeva jooksul.

„Mäletan, nagu see oleks vaid eile, toanurka kiriku all, seda tundi, otsust lõpetada asja, minu üles tõusmist ja tormamist välja, et leida noort kaaslast, kellele oli kõige enam olnud ülekohtune, oma pattude ülestunnistamist, pennaali tagasi andmist ja samal ajal mu süükoorma äravereemist minu südamele, rahul, mis tuli selle asemele, astusin ka sellest tunnist oma Jumala ja kaasinimeste teenistusse.“

„See muudatus sündis avaral tänaval, ja kui ma vaid oleksin võinud omada lipuvarrast, mille all seisin sellel õnnelikul hetkel, vaade sellele oleks olnud vahetevahel sama kasulik kui kivid Israeli lastele, mida nad võitsid kaasa Jordani jõesängist, kui nad läksid sealt kuivalt läbi.“

Kas on midagi, mis peab sind väljaspool taevariiki või riisub sulle täieliku päästmise rõõmu? Kui on, siis püüa seda ära põhjalikult. Ja rõõm, mis täitis noore William Boothi südant, saab ka sulle osaks.

minu tundus nii tühjana. Näitid mu elu on saanud vääruse. Tunnen kindlust, uskude Jumalal.“ Veel mõned küsimused esitati noormehele ja ta vastas: „Enne, kui meie mõtleme, antakse meile kutse

minna ära siit. Meie peame ühel päeval andma aru meie tegude eest Tema ees, kes valitseb elu ja surma üle.“

Südamlikust käepigistustest nende lahkumisel, võis märgata, et päästesõdur oli and-

«TEMA PÄÄSTAB SIND...»

TÖSISÜNDMUS LÕUNA-HIINAS.

Misjonär kapten Birgit Klockars.

Troopika kõrvetav päike särab sinisest taevast. Yim Tsoi seisab juuksetõõstuse uksele ja kuivatab higi otsaesiselt. Tema ja ta töökaaslased ei ole praegu ülekoormatud töoga, sest neil päevil ei leidu palju kundesid, vaatamata sellele, et nende äri on elavaima liiklemisega Kanton tänavas. Öeldakse, et vaid kolmandik osa linna pooltseist miljonisest elanikurivist on alles, ja isegi see kuivab üha vähemaks, võttes arvesse pikki ridu kolijaisi, veovankrid, riksad ja autod täidetud kohvritest ja mööblist, mida viiakse sadamasse. Kõigil näib olevat kiire pääseda ära õhusõja põrgust.

Kui vastukaajana Yim Tsoi mõtetest, kuulub samal hetkel tänaval hädaohtu kuuluvat sireenihaält, mis tõuseb ja vaob, nagu hiiglaselane nutt. Tänavail levib paanika. Inimesed jooksevad igas suunas. Osa neist otsivad varju majas, kus seisab Yim Tsoi, sest see on neljakordne maja, ja sellepärast peaks olema tugevam pommide vastu. Vaid mõned minutid hiljem kostub teine hädasignaali ja ehmatus suureneb, ehmatus — mis põhjeb hirmsatele mälestustele möödunud näidalt. Yim Tsoi teab, et ta peaks olema rahulikum kui teised, sest tema on kristlane, päästetöödur, ja omab kindla aluse nihaisti selles kui surmas. Vaatamata alusele, temale nakkab üldine rahutus, ja hirmuvarin läheb läbi ta ihu. Tõesti põrgu siin elus, kuid kiitus Jumalale, ta omab taeva oma südames!

Tänav on tihi rahvast, kuid ulualustes ja majades seisab hulk mehi, naisi ja lapsi, surmavaiksed, kuuluvad. Peagi kuulub kaugusest lennuki müra. Ta läheneb. Mitte tõe tulnud külastajad tervitatakse kahurite ja kuulipildujate müra. Äkki suureneb lennukite müra. Üks lennukist on teel allapoole, et vabaneda oma hirmsast koorimast. Hingetu vaikus valitseb rahva hulgas. Kõrvulukustav kõmin — üks pomm, kaks pommi — kolm, neli, viis! Ei või näha midagi, ent maa vibiseb, ja kõik teavad, et pommid ei ole kanged. Lapsed nutavad ja naised hädavad. Jällegi hädaohtu kuuluvat müra. Keegi julgeb minna tänavale ja vaatab ülespoole. Midagi musta tuleb lennates. Hirmukarjatus! Yim Tsoi, kes ikkagi veel seisab ukseleval, tunneb kuidas teda tõstetakse õhku ja paisatakse vastu seinale. Kõik praksub ja kumiseb, just nagu kogu maailm hukkuks. Hetkeks kaotab ta meelelopmistuse.

Yim Tsoi avab silmad. Ta ümber on pimedus, vastand ilusale päevale, mida ta

just nautinud. Ta liikmed valutavad ja ta ei või liigutada end. Midagi rasket rõhub ta jalgadele ja kätele. Mõne aja pärast ta märkab nõrka valgust kõrgel üleval, kaugel ära. Ta mõistab, et see on lootslik tundemärk, sest kui valgus võib sisse tungida, on ka õhul juurdepääs.

Mis on juhtunud? Ei ole kahtlust, et „pommikindl“ ehitus matnud teda oma rusude alla. Kus on kõik teised? Kaugusest ta kuulab kaeblikku haält. Keegi on veel elus.

On väga ebumugav asend. Kui kaua peab ta lamama siin? Ta on kuulnud teistest, kes surnud õhu puudusel. Kui neljakordse maja varem kaotavad teda, kes teab, kui kaua see võib kesta?

See on üldiselt ime, et ta elab veel. Issand on kindlasti hoidnud teda, kui vastuseks palvetele, ja üks tema aita teda ka edasi? Yim Tsoile meenub koor, mida nad laulsid koosolekul mõne päeva eest: „Tallel kiitust anname, kes suri seal Kolgatal!“ Ta laulab ja palub, ning tunneb, kus imeküll rahu voolab läbi kogu tema olemusest.

Kaugusest kostub taas siren, sel korral pikalt veniv

hää! — hädaohtu on möödunud! Varsti ta kuulab kaugel mingisuguseid hääli. Ta katsub hüüda, ent võib vaevalt ise kuulda oma haält. Omefigi on nii rahustav teada, et päästemeeskond on ligiduses.

Veel üks hetk, ja taas hüüab siren, esimene kord, teine kord. Häälde surevad, ja selle asemel ta kuulab uuesti lennukite vürinat ja pomme. Hirmus kogemus, maetud — nagu ta on — varem. Ent rahu, mida ta kogunud, püsib, ja ta jätkab lauluga, enam mõtteis kui huultega: „Tallel kiitust anname!“

Jälle signaal hädaohtu möödumisest. Yim Tsoi ohkab kergenduseks ja pingutus väheneb. Ta kaotab mõistuse ja ligemal tunnil ta ei tea midagi.

*

Päike paistab ikka edasi taevavõlvil. Päästemeeskond töötab, nii et higi tilgub, kesk rusuhunnikuid, mis tekkinud päevsel kaabel pommitusel. Suurem osa õnnetu on varem, mis enne seda olnud neljakordne kivimaja, kuid nüüd sarnaneb segamini paisatud kivihunnikule. Palavikulise kiirusega võetakse

Vaid Päästjaga.

Vaid Päästjaga olen, kui möllab torm, ükspäinis Päästjaga vaid.

Kui süda on ehmunud, vatab mind hirm, ma võidan Päästjaga vaid.

Ei saadana väed mind kohutanud, ei püünie paletesse ma langenud, kui olin ma Päästjaga vaid.

Ja südames püsib siis armastustuld kui kõnnin ma Päästjaga vaid.

Siis näen ma neid hingi, kel häda ja pööd, kui olen ma Päästjaga vaid.

Ta pisaraid näen, okaskrooni ta peas, ja kuulen, kuis palub ta patuste eest, kui olen ma Päästjaga vaid.

„Mind järgi!“ ta ütleb mul näidates patuseid, kui olen ma Päästjaga vaid.

„Siin maa peal ma kõndisin kannatusteid,“ — nii kuulen ma Jeesuselt vaid.

„Kui oled siin valmis nüüd järgima mind, siis kroon igavene ees ootab kord sind.“

— Ma valin teed Päästjaga vaid.

ära telliskivid ja puud. Tolm lendab. Kümme-kond laipa on juba kätte saadud ja on pikas rivis vastasoleval kõnniteel. Umbrus on eraldatud kõitega, ent väljaspool köit seisab tihe rahvahulk — surmavaiksena. Hirmus vaikus!

Näib lootusetu. Umbes kolmkümmend peaksid olema varem tead, ja arvatavasti kõik elutud. On möödunud juba viis tundi pommitamisest. Ekstralehed teatavad tänavaid ja majade nimesid, mis purustatud, ja need — kelle sõbrad asuvad seal — on tulnud saama kinnitust oma kartustele või lootustele. Ka mõned päästetöödurid tulevad, et kuulata midagi oma seltsilise üle. „Ta on küll surnud, keegi sellest majast ei ole veel päästetud eluga,“ öeldakse. Ei ole teha midagi muud, kui viia sõnnit edasi päästetöövitseridele, kes kuulutavad alati rahutult sõjamausikat ja paluvad oma armsa rahva pärast. See on esimene surmasõnum, mis laabunud, kui mitte — tahetakse nii meeldi uskuda, ka seal, kus näib lootusetu.

*

Yim Tsoi ärkab. Ta võib kuulda ligiduses hääli. Ta võib eraldada kivisid ja puupalke. Midagi liigub üleval. Korraga tabab ta otsaesist kukkuvat teliskivi ja ta hüüab valust.

Päästetööliste kuulutavad. Tõttatavasti hoolikamalt, sest ettevaatamatust võib tuua kassa surma sellele, keda katsutakse päästa. Varsti võib näha kellegi mehe pead. Võtab kaua aega, kuni jõutakse kõrvaldada kõike, mis katab ta keha ja liikmeid. Lõpuks asetatakse teda ettevaatlikult kanderaamile ja viiakse kaugemale tänavale.

Keegi Punaseristi kaastööliseid vaatab teda läbi. On väikesteid haavu ja muhke, aga — suurim ime! — ükski liige ei ole murdunud. Kui unes seisab ta seal ja vaatab ringi — pimestatud ja ekslev nagu Laatsarus, vast tulnud välja hauast.

Kõik ta töökaaslased on surnud, kõik, kes otsisid varju majast, samuti — ta on ükski elus, sama hästi kui vigastamata. Ikkagi veel nagu unes, ta läheb ära ja otsib peavaru seltsiliste päästearmeelaste juures.

*

Milline rõõm päästetöövitseseridele järgneval päeval, kui „surnu“ tuleb üsna elusalt nende juurde ja jutustab oma kogemustest. Mida ta on läbi elanud, jättis oma märgi temale; ta on ühe pää-

Lõpp 2. lhk.

P att on tänagi veel sama tõelik, kui ta kunagi olnud. Tema hävitav tuli leegitseb hingede ja kodude ümber, kus iganes päike paistab või tuul puhub.

Ükski inimene ei või elada nagu mõni saadan ja ometi samal ajal kõndida Jumalaga. Kui taevased õnnistused jagatakse, ei või tema saada sellest osa. Kui ta on lasknud ennast püüda patuvõrkudest, ei pea ta kaebama ja hädaldama siduvate paelte üle, millesse ta tunneb end üha kõvemini paelutatud. Kui inimene valib teed poris nagu sead ja kui ta heidab end surma mustadesse lainetesse, muutub ta hing peagi nii mustaks, et tal ei ole isegi igastust puhastuse järel.

Ent nüüd on nii, et hing ei muutu ialgi liiga mustaks ja määrdunuks, et Jumal ei tahaks ja ei võiks pesta seda valgeks ja puhtaks. Aga kui on võrdlemisi vähe neid, kes otsivad ja leiavad Jumalat, siis on veel palju vähem sarnaseid,

Vaata ülespoole ja ela.

kes teevad seda üheteistkümnendal tunnil.

Hädaoht varitseb ja surm on peidetud edasilükkamisse. Selles maailmas ei ole kahtsuväärsemat nähet kui see: inimene, kes raisanud oma elu, kes heitnud seda koerte ette — või jälle vaade inimesele, kes viimase hetkeni lükanud edasi päästmise võimaluse ja kelle elu järsku ja ootamatult kustutatakse, enne kui ta jõuab enam otsida Jumalat. Täna kui sa kuulud tema häält, siis jälgi teda! Vaid sellel ajal pakutakse meile võimalust astuda „kaks korda sündinute“ ridadesse.

Kelle juurde läheksime saama abi, kui mitte Jeesuse juurde? Vaid tema üksipäimisi igavese elu sõnad. Sa võid käsutada raha marssima ümber maailma, nagu oleksid nad armeed, aga kui sa loodad neile, selle asemel, et usaldada Jumalale, ei lõpe nad enne oma

marssimisega kui nad on talanud sind oma kandade all. Sa võid teha end sõbraks lõhkuva hobusega, ent ühel päeval ta pargib sind. Elu on täis kurvastust, hädasid ja südamevalu.

Inimesed katsetavad igasuguste vahenditega, et sellast ainukesest, kes aitab, mööduvad nad. Jumal on sinu usu, su õnne alustaja ja täidesaataja. Ainult tema võib teha su elu siin all väärilikesse üleminekuks igavesse ellu. Heida kõik oma lootus igavikule, kui sa ei taha seada oma pilgu Temaile, kes on uks taevasse.

Meie võime otsida asjatult kuni ajahorissondini teed välja patust ja kurvastusest — ent on vaid üks: risti teel. Ei leidu ka ühtki teist pulmariehist, mis õigustaks paiga Tallpulmalauas kui valge, õiguseri. Sa lähed vastu oma hukatusele, mu sõber, kui sa otsid mõnda muud teed ja teisi

vahendeid. Ei, käi kuninglikul kõrgel teel! Ara lase mööduda puud langeda! Ja nagu Jumal otsinud sind, mine ja otsi teisi! Need, kes arvestavad „ainult ühe maailmaga sel korral,“ arvestavad valesti ja ei saa ialgi Neebo kõrgustest vaadata tšootatud maad. Jumal ei lase ennast pilgata. Patune võib hooobolla oma liivale ehitatud lossiga, vent ühel päeval tulevad veevoolud. Siis ühtub sellega ka nutt.

Ara raja oma lootust millelegi maailmas. Kõik, peale Jumala, on viletsaks ankrukohtaks. Nii kindel kui homme päev on ka surm. Kui ja rooste hävitab kõige armsamad maailma varandusi. Sest see, mis nähtav, on vaid ajalik, ent nähtamatu on igavene, ja see on arvatama suurema väärtusega kui see, mis on meie silmade ees. Kõik siin all, kuigi see oleks kõigest kaunim, on kaetud neemisega, üleastumisega, patuga ja surmaga. Vaata ülespoole ja ela! Kes teevad Jumala tahtmist, jäävad igavesti.

„Ükski inimene pole rääkinud elades nõnda kui see inimene.“

Joh. 7 : 46.

KOGU kirjanduses ei leidu sarnaseid sõnu kui need, mida Jeesus väljendas. Milline imeline jõud oli nende lihtsate, võib-olla tasasel öeldud lausete taga!

Üks neist laskus tormise mere kohale ja vaigistas selle ühe hetkega; teine puudutas pimedat mehe silmi ja avas need; teine jälle langes säändava vee üle ja muutis selle viinaks; üks teine langes pimedasse hauda ja põhjustas seal lamava surnud mehe ärkama ellu.

Tema sõnad lohusid murelisi ja andsid rahva neile, kes oli hädas. Need lüüsid jõudu haigetele, ja julgustasid lootusetuid. Need langesid inimeste eludesse ja muutsid nende täielise põhjuse ning väljavaatad.

Inimesed, kes kuulsid Tema sõnu, tõusid üles oma äride ja rahategemise juurest, loobusid kõigest, et käia Tema järel Tema koduta olekus ja üksilduses. Kurjad väimud sosistasid värisedes, kui Tema kõneles, tunnustasid Tema jõudu, alandasid endid ja said sõnakuulelikuks.

Kristuse sõnadel on veel praegugi nende müstiline jõud. Need vaigistavad praegugi torme, avavad pimedad silmad, ajavad ära kurjad väimud ja äratavad üles surnud. Nad annavad nüüdki lohusid murelistele, lootust ahastajatele, andestust kahetsejatele, pakuvad ärakadunud pojale tagasiulekut leppimissuudluse saamiseks. Kauniduse, armu ja jõe sõnad. Vabaduse ja lootuse sõnad igaihele.

Oma südame vaikuses on paljud kuulnud seda omapäraselt häält ja on kuulnud Tema kutses. Mitmed on kuulnud seda tormi möllus, mõned haiguse rasketel tundidel, teised mitmesugustes olukordades.

Kuid TEMA RÄÄGIB KA PRAEGU! Kas oled Teda kuulnud? Kristust, kes räägib NÕNDA NAGU ÜKSKI INIMENE POLE RÄÄKINUD. Pane tähele Tema häält TÄNA!

Kindral Evangeline Booth

tunnustab erilisel Päästearmee muusekante.

Londonis peeti suurt rahvuslikku muusika pidustust Royal Albert Hall'is. Peale hea Päästearmee orkestri mängu Briti komandör tervitas kindrali ja rääkis palvetest, mis on toetanud Armeed rahvusvahelikkude juhti.

Koosoleku kavas oli palju laulu ja muusikat, mida kindral on komponeerinud ja luuletanud, mis tõi ka kindralit rahvale lähemale.

Peale lühikese sissejuhatuse kindral luges tervituse, mis mõeldud iga Päästearmee muusikandile maailmas:

„Detsembriku kolmandamal päeval Londoni Royal Albert Hall'is kogunud kuuljate juuresolekul tahan väljendada oma tänu ja tunnustust kogu maailma Päästearmee muusikajuhtidele, muusikantidele, laulukoori juhtidele ja lauljatele.

Kuuldes siin helinaid, olen kuulnud ka vastukajaja samasugustel instrumentidel ühulainetuil kaugematest alavikkudest ja linnadest Inglismaal, Šotlasis, Iirimaa ja Walesis; kaugest Kanadast, rahvaküllastelt ja laiadelt teedelt Ameerikast; aafriklaste kraalidest ja hontentolaste mudaonidest; India džunglites ja palmipuudega kaetud Jaavalt ja Uuel Meremaal; rahvarohketest Austraalia linnadest, Hiina rahvahulkadelt ja Jaapanist; üle kajavate mägede ja mitmesugustelt rahvastelt Euroopas.

On hästi teada, et teie, organisatsioonid muusikud, omate suure osa mu südamest ja ma (oleksin küllalt tähelepa-

nematu teie usaldusest ja austamisest, mida olete avaldanud mulle, kui ma ei mõistaks, et teil on oma südameis ka koht minule.

Siin, sellel õhtul, suure rahvahulga juuresolekul, ma väljendan oma tänu selle eest. Ent palju enam olen ma tänulik Jumalale ja teile, meie muusikud, katkemata, väsimatu kannatus ja ennastohverdava teenistuse pärast, mida sageli rasketes oludes olete andnud vaestele, maha jäetule, patustele ja kurbaatele, niihästi kui ka Jumala sõdurile.

Teie aeg ja anded on pandud Jumala altarile, Temale auks ja inimestele päästmiseks. Ükski ei või koguda

neist täpseid andmeid. Teie olete jumalikul juhatusel hõljunud pühendatud meloodia tiivul — mis vahest vabastatud hoogsalt ja teinekord vaikes õrnusega — läbi kõrtsi aste, vangla väravate, läbi avatud akna haige tuppa, võtmeaugu kaudu kurjatelt järele ja halbade inimeste sidame vaikesse nurka — olete levitanud püha mõju, mida ei sunnitud peatuma isegi kuningate losside väravates või kuldse Jeruusalemma teel.

Kõikjal, kus meie lipp lehvib, kus teie tuletate oma instrumentidega ja lauludega oma südamest, ma palun, et teie võiksite nõrkuses olla tugevad; et teie mõistus saaks valgustatud püha Vaimu ligiduses; et tema kaitsmise müür oleks teie kudu

Lõpp 7. lk.

Ta ei võinud lahkuda Jumalast.

JUTUSTATAKSE kellestki hästituntud ja tegevast kristlasest Rootsis, et ta kord varemalt oma eluajal haigestunud raskesti, mis oli temale suureks läbikatsumiseks. Ta võitles ja palus, kuid ühegi tagajärjeta. Haigus muutus ikka halvemaks. Palvevastuse viibimine ja vilets ihutervis tegi, et ta viimaks ei võinud enam usaldada täielikult Jumalat ja sattus võimaliku piimedusse. See läks viimaks nii kaugele, et ta otsustas lahkuda Jumalast ja minna tagasi pattudesse ja maailma.

Uhel päeval kõndis ta metsas. Temas möllas võitlustetorm ja otsus lahkuda Jumalast muutus tugevamaks. Siis korraga tuli talle meelde, et ta peab tänama korralikult Jumalat kõige eest, mis onnud, enne kui ta pöörab temale selja. Ta põlvitas pöösastikus ja hakkas tänama Jumalat kõige eest, mis neil onnud ühine mitte pika aasta jooksul. Jõepi ei tahtnudki tulla kõigele. Üks mälestus teise järele tuli talle meelde, ning kõige eest oli tal põhjust tänada. Võitis kaua aega, enne kui ta suutis tänada kõige eest.

Viimaks arvas ta ometi, et on jõudnud Jumala õnnistuste lõpuni minevikus, ja nüüd oli jõudnud aeg jumalagajätkuks. Ta tahtis just öelda otsustava sõna, kui Jumal kohtas teda korraga oma imelise tervendava jõuga ülevoovalval määral, nii et ta viimaks pidi paluma, et Jumal püraks oma andi, sest talle näis, et nõrk saviriist purune võimaliku ja ihuliku õnnistuse voolu mõjul.

Pärast kohtamist Jumalaga pöösastikus läks ta uuesti oma eluülesande täitmisele, terve ihuliku ja terve hinges, uue aulise kogemusega Jumala väest nõrga inimese elus.

Hea nõuanne.

Kord järelekoosolekul palus keegi mees sõna ja pidas kõne igavese karistuse vastu. Ta ei eitanud seda täiesti, vaid seletas, et igal hingel on välja-pääsu tee pürgust. Kõigile, kes tulnud sinna, antavat võimalus k.letsuseks ja paranduseks. Ta toetas oma kõne mõnele mittesobivale piibelsalmile ja manitses juuresviibijad mitte anda endid Jumalale.

Sellele järgnes lühike väikus, mille järele keegi vana mees tõusis üles ja ütles: „Meie sõber näitas meile teed taevasse, mis viib läbi pürgust. Kes soovivad minna seda teed, võivad proovida seda. Aga mina ise tahan minna otseselt taevasse ja soovitan kõigile valida sellesama tee, millel mina lähen!“

ARMASTUS JA OHVIER.

Tõsine armastus ühe isiku poolt teise vastu peab siidaldama ohvrit, sest isiklikud huvid peavad alistuma, kui tahetakse täielikku õnne. Nii on suurematu salm Joh. 3:16 — me näeme suurt ja äramõtmata Jumala armastust, kes otsustas, et tema Poeg, Jeesus Kristus, pidi andma suurima ohvri kogu maailma pattude eest, et meie tema kalli vere läbi võiksime saada lunastatud. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei pea hukka saama, vaid et temal igavene elu peab olema.“

Vaatleme vähe kohustuse ja ohvri vahet. Ohver on elava olevuse andmine surmale, harilikult tema vere valamiseks mingisugusel usulisel teenistusel — ja selle teo annetamine Jumalale palvena pattude andestamiseks ja oletatavahend ülestumiste ja pattude lunastamiseks, mida pakutakse kõige kõrgemale Jumalale. Kohustus sellevastu oli vaid lihtne kingitus või and, erinedes sellega ohvrilt, mida hävitati või muudeti.

Sarnaselt Aabram armastas Jumalat, et ta oli valmis ohverdama oma poega, keda ta armastas väga, Jumala käsul. Ebrealased vaatavad ohvrile kui sarnasele, mida Jumala poolt seatud isikud, harilikult preestrid, asetasi altarile. Aga meil ei oodata, et me sarnaselt paneksime oma elu altarile, sest inimohvrid ei meeldi Jumalale ega inimesele.

Rooma 12:1 meie näeme aga, mida oodatakse meilt, kui Paulus ütleb: „Seepärast manitsin mina teid, vennad, Jumala suure südamliku halastuse läbi, et teie annate oma ihud elavaks, pühaks ja Jumala meelepäraliseks ohvrisk, see olgu teie mõistlik Jumala teenistus.“

Pange tähele, et Paulus ei räägi ohvrilt kui suurest koormast või ületõotamisest, vaid lihtsalt kui mõistlikust Jumala teenimisest. Eks see ole tähendusrikas? See on meie kohustus võtta oma rist ja jälgida Teda, ükskõik kuhu Tema juhatab meid. Kui Kristus tähendab meile, mida meie tunnistame, siis harilikud lõbude jätmine ei tähenda meile ohvrit, see on vaid meie ainuke viis tunnustamiseks meie suurt armastusvõlga Jumalale, sellepärast, et ta las-

kis oma Poja surra Kalgatal ja osta meile seal andestust.

Mitmed meie seast tahaksid vaadata sellele kui suurele ohvrile, et anname oma aega Jumala teenimiseks. Meie ütleme, et võiksime kasutada oma aega ja ande paremini mõnel teisel kohal. Võib-olla rahanduslikust vaatekohast meie annid võiksid saada paremini kasutatud. Kuid ärge unustagem oma võlga Kristusele, sest tema mõtmata armastus ja ohver on andnud meile vaba andestuse, ja parim kõigest — tema kaudu meie omame igavese elu.

Kui mitmed andekad välja ja allohvitserid, kui mitmed ennastohverdavad muusikandid ja lauljad on rõõmuga andnud neid andeid ja oma aega teenistusele kuningate Kuninga lipu all, ja on loobunud inimeste suurusest ja aust? Nende arv tõuseb tuhandetesse, ja nende palk on suur. Neil on rõõm, mida maailm ei või anda, ja igal päeval nad püüavad rääkida Jumala armastusest ja meie Päästja ohvrilt ristipul. Jeesus kutsub meid selle maailma teenistusest ja kaduvuuest oma teenistusse, et meie armastaksime teda üha enam. Ärge armastagem Jumalat polesüdamega, katsudes hoida kinni ebajumalast, mis nõrgendavad meie teenistust Kristusele. Meie elu peab olema täielikult antud ja meie kõik peab olema pühendatud tema teenistusele. Ohverdagem iseendid ja asetagem oma kõik tema hoolde ja kaitsmisesse, sest vaid teenistusega meie võime vähendada oma võlga Kristuse armastusest.

Kutse tuleb noortele meestele ja noortele naistele, et nad võtaksid vastu Kristuse nõudeid ja järgiksid teda tema jälgedes.

Mitmed on rahuldatud sellega, et nad küsivad vaid Jumalalt ja annavad talle väga vähe. Kui on nii, siis tänasest peale, andkem talle oma parimat, andkem oma kõik temale, sest tema on võimas tegema palju enam kui me kunagi võime mõelda või paluda. Oh et meie oleksime ikka tahtlikumad järgima Kristust, olema temale ligemal ja tundma, et kõik, mida võime teha ja anda, on meie poolt liiga väike annetus.

Kas sa armastad Kristust küllalt, et ohverdada kõik oma isekad igatsused ja täita tema soovet?

Igapäevased mured.

KEEGI naine oli alati rõhitud elumuredest, rääkida oli midagi, mis rõõvis tema elurõõmu. Kord keegi mõistlik mees küsis temalt: „

„Millel on suurem väärtus, kas päikesel või 5-sendilisel rahal?“

„Arusaadavalt päikesel,“ ütles naine imestunult.

„Ma mõtlen samuti. Aga võtke 5-sendiline ja pange sellele oma silmade ette, Nüüd teie enam ei näe päikest, eks ole?“

Naine tegi nii ja ühines mõttega, et 5-sendiline raha varjas päikese.

„Aga kas teie ei tee just sedasama? Teie lasete oma väikesed muresid ja hädasid katta teie eest elurõõmu. Kui järgmisel korral teile juhtub midagi ebameeldivat, siis katsege tuletada enesele meelde: „Kas see ei ole jälle 5-sendiline raha, mis piitab uuesti katta päikest minu eest?“

„SOJAHÜÜD“ VOITLEJATE NIMESTIK.

Nr. 113 — detsember 1938.

Ohvitserid:

Kapt. A. Tennea 68, kapt. H. Eimann 55, kapt. V. Muul 50, leitn. H. Olo 41, kapt. M. Blees 40, kapt. K. Nurmela 30.

Allohvitserid ja sõdurid:

Sõd. R. Sihver 75, seers. F. Leemann 71, sõd. H. Ulevain 60, envoi L. Bakul 40, nekr. S. Linde 30, seers. J. Kanter 26, l. s. I. Sihver 25, seers. L. Rattik, seers. E. Viikman 25, muus. E. Viikman 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. E. Kaubi 25.

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Piblikestid veebruaris.

I. Kor.

1. K. 15:12—28	13. E. 1:32—40
2. N. 15:29—49	14. T. 2: 1—12
3. R. 15:50—58	15. K. 3: 5—35
4. L. 16: 1—9	16. N. 6: 1—12
5. P. 16:10—24	17. R. 6: 1—14
	18. L. 8: 1—11

Amose r.

6. E. 3: 1—7,	19. P. 8:12—30
13—15	20. E. 8:31—43
21. T. 8:44—54	22. K. 8:55—66
7. T. 5: 4—15	23. N. 9: 1—9
8. K. 5:16—24	24. R. 10: 1—13
9. N. 7: 1—9	25. L. 11: 1—13
10. R. 7:10—17	26. P. 11:26—40
11. L. 8: 4—14	27. E. 12: 1—11
12. P. 9: 7—15	28. T. 12:12—24

Palveained.

Veebruar 5. India ja Tseilon.
Veebruar 12. Meie kirjandus.
Veebruar 19. Ameerika Ühendriigid.
Veebruar 26. Jaapan ja Korea.

„See on hea, et inimene ootab, ja wait on

Jehoova ärapästmist oodates.“

AMETLIKUD TEATED.

käsitused.

Leitnant H. Hõbelaid — Rakerve.

Henry Bower,
territooriumi komandör.

TALLINN II.

Meie korpuses on ka ikka „varjul üks säde, mis leegitseb veel.“ Seda on näha sõdurite koosolekul, kus täpselt täit- tult Jeesuse ütles: „Kus kaks või kolm on koos minu nimel, seal olen mina nende keskel.“ Oleme tundnud ta ligi, ja tõsised palved on tõusnud taeva trooni ette nende pärast, kes osa ei võta, Jumal on tõotanud kuulda palveid.

Eilijüti külastas kol. Wahlström meie korpust. Koosolek oli õnnistatud ja vaim oli vaba, aga avalikult ei otsustanud keegi anda end Jumalale. Kõrvaldagu Issand kõik tui- muse.

Kes tunneb end kutsutud, tea, et sõnakuulelikud saavad võidule.

Jumalale olgu tänu rahu ees ja vaeva eest, tervise ja haiguse eest. Kiidetud olgu ta püha nimi!

M. Bloes.
kapten.

RAKVERE.

On möödunud aasta 1938, jä- rele on jäänud vaid mälestu- sed. Ühes hulga sõpradega, kes täitsid saali viimase võ- maluseni, olime kogunenud korpusesse vana-aasta viimasel tunnil. Mõllesime läinud aastale, millest tagasi ei saa enam ühtki tundi ega ainustki võimalust. Vaikses palves võt- sime vastu uut-aastat, usalda- des end Jumala hoolde.

6. jaan. viibisime koosole- kul, kus jõulukuusk jagas kingi- tusi. Algul peatusime tarkade juures, kes tulid kum- mardama Jeesust. Hiljem ärat- tas huvi jõulukuusk ning iga- üks ootas, millise kingituse keegi saab. Koosolek õnnestus üle ootuste ja viimaks viisi- me välja tühja kuuse.

Varsti peale kolmekuninga- päeva, 10., 11. ja 13. jaan., te- gime sõidu maale spordikekku- dega. Kraadiklaas näitas oma 25 pügalat alla nulli, aga koosolekule jõudes, leidsime sooja vastuvõtu ja Issand ise oli meile ligi.

16. jaan. külastas meid Soome-Eesti rahandus-sekre- tär, kolonel R. Wahlström. Me tundime, kuidas kolonel oli Jumalast juhitud ja iga kaasasolija nautis suurest ko- gemuste varakambrist. Järel- koosolekul palusime kahe hin- gega kahtsuspingil. Annaks Jumal oma jõudu neile edasi- võitlemiseks. Nii kestab võit- lus ja võit on kindel.

J. Nurmela
kapten.

Regioni juhi ringvaade.

Rünnak armastuse vaimu arendamiseks, mida Päästear- mees kindrali üleskutsel peet- kse detsembril kuust peale ümber maailma, jätkub.

Algamise aastat palvega, jaanuari kuu pühendasime eril- lisel viisil palvele, ja ehk küll järgmistele kuudele on kõig- ile oma eriline siht, on siiski palve see, mis meid jätkuvalt aitab saavutada sihid. Vee- ruariku siht on enesepühenda- mine, mille tarvilikkust ja tähtsust tahame toonitada eriliselt meie koosolekul ja mille saavutamisele tahame aidata teineteist. Võimalust mööda korraldatakse erilisi koosolekuid selle sihiga kuu jooksul. Tallinna II peetakse rünnaku nädalal 5.—12. vee- ruaril. Esimese pühapäeva koosolekuid loodan võida ju- hatada, ja soovime, et see oleks tõeline enesepühenda- mine. Samuti kavatseme Tartu- tus pühapä. 19. veebr. pidada erilisi koosolekuid ja ka teis- tes korpustes tahame tarvitada kõiki võimalusi. Kui iga pääs- tesõdur ja iga Jumala laps end täiesti pühendab Jumala- le, võib Ta teha suuri asju meiega ja meie läbi.

Territooriumi juht, koman- dör Bower, oli jõulu ja uue- aasta pühad Helsingis, kus tal oli palju õnnistusrikkaid koosolekuid. Uueaasta õõ koosolekul Helsingi IV korp. ümbristes armutrooni 20 hin- ge ja uueaasta päeva õhtul Helsingi II korp. 26 hinge. Jaanuariku keskel sõitis ta Põhja-Soome pikemale sõja- käigule.

Proua komandör Bower on olnud haige ja veetis mõne nädala haiglas. Näüd aga on ta paranenud nii palju, et on jälle kaasas töös.

Peasekretär, kolonel Sjö- blom, on ka nii palju paranenud oma haigusest, et on võin- ud koosolekul juhatada Helsingis ja paaris teises lin- nas. Ärgem unustagem neid oma eestpalvetes.

Erilisi koosolekuid on peet- tud Tallinnas ja teistes kor- pustes ühenduses kolonel-leit- nant Wahlströmi külaskäigu- ga. Tallinna I õnnistati aast- päeva koosolekul 3 uut sõ- durit ja nägime kümme hinge armutrooni ääres. Pühapäe- val võimaliku päeva koosole- kul käis 32 hinge armutroo- ni juures päästmist ja uuen- dust oma hingedele otsima. Ka teistes korpustes olid õn- nistusrikkad koosolekul hin- gedega risti juures. Ehk küll koloneli ülesanne siin oli re- videerida raamatuid ja ar- veid, mille pärast ta siin oli terve nädal, võis ta nii ka olla meile õnnistuseks.

Slummi töösse oleme saanud abi Soomest. Adjutant Bir- seneck, kes 16 aastat töötä-

nud sotsiaaltöös Soomes, on saabunud, et võtta vastutuse sellest tööst. Adjutant on sü- damlikult tervitatud meie hul- ka ja töökana ennast ärasal- gav ohvitserina, millisenä ta on tuntud, teeb ta kindlasti kõike võimalikku, et seda tööd edasi viia. Ta on juba mõnda sõpra leidnud, kes ta- havad järjekindlalt toetada seda tööd, aga palju on veel tarvis, enne kui midagi tun- duvat võib korda saata.

Märtsikuu algul külastab Eestit kolonel-leitnant **Mo- hell** ja juhatab koosolekuid igas korpuses. Kolonel on ju- ba enne siin käinud ja võit- nud kõikide südamed ning saanud ise tõeliseks Eesti sõbraks. Väljasekretärina on tal ka palju tegemist sinse tööga ja ta on südamliselt ter- vitatud siia. Usume, et külas- käik on õnnistuseks meile kõigile.

KUIDAS ON SINU HINGEGA?

Oled sa kunagi ise küsinud seda eneselt, sina eksle- vas maailmas, maailmahimu- dest võidetud surematu ole- vus? Kas mõnikord, hetkel — mil tundsid end kõige vähem vastuvõtliku rahutuile mõt- tele — ei ole siiski su süda- me-igavusse pugenud kirjel- damatu rõhustumine kahjust- maistete asjade kaduvusest ja maailma lootuse muutlikku- sest ja petlikkusest? Kas ei ole elu kaduvus vahest koihi- senud sulle stigistormidena ja rääkinud sulle külmavõetud lehtede näol? Ja kui oled tundnud seda, kas su hing na- gu ei värisenud sealjuures ja mõte tahestahmata läinud suurele küsimsele: „Mis saab minu surematust hingest, kui mind loigatakse ära nagu õit- sevad lille stigistormidest?“ Kui Issanda Vaim on sarna- selt rääkinud, oled sa nagu tundnud rahupalvide salajat sosinat teisest maailmast, ja ma panen su südmele — su enese igavese hinge pärast — et sa ei raputaks endast neid mõjusid. Kas sa ei näe, et üks käsi sirutatatakse sulle, sa eks- lev kõrverändur? Mitmed käed on ehk sirutatud sulle su elu jooksul, ja sa oled ha- ranud neist kinni, ilma järele mõtle mata; ja nad on viinud sinu — kuhu? Ja nüüd, kui sulle sirutatatakse käsi, mis kord sai veriselt läbiurista- tud, just selleks, et ta võiks kindlasti juhatada sarnaseid nõrku kui sina tõsisele õnne teele — kas tahad veel ka- helda?

Oh ei, anna oma rahuta sü- da Jeesusele! Tema hoolitseb su igavese hea käekäigu eest.

TALLINN I.

„Olge ikka rõõmsad Issan- das, taas ütlen mina: olge rõõmsad!“

Apostel Pauluse sõnadel on tõeline ristiusu avaldus. Ole- me püüdnud siin I. korpuses rõõmsalt võideldes edasi min- na ja Jumala tahtmist täita.

Pakk käies, rõõmpisar- palgel, sellisena lahkunud paljud meie vaeste jõulupuilt 23. detsembril.

Mitmed on põlvitanud ka möödunud aasta viimastel päevadel kahtsuspingi ääres, võttes Jeesust oma südames- se vastu.

Hea on olnud lõpetada aas- tat kindlas teadmises, et Ju- mala rahuseadus, arm ja hel- dus, mis risti vere läbi kinni- tatud, muutmata seisavad.

Täname Jumalat kol-leitn. R. Wahlströmi külaskäigu eest. 12. jaan. juhatas meie külaline aastapäeva-koosole- kut ning õnnistas kolm seltsi- list lipu all, kes olid allu- nud püha kutsumisele ja keda võisime rõõmuga tervitades kaasa võtta püha sõtta. Kan- nis hetk koosoleku lõpul. Kümme hinge kahtsuspingil.

15. jaan. oli Vaimulik päev, mida juhatas ka kol-leitn. R. Wahlström. Jumal lubas neil koosolekul häält kõlada üle- valt. Elusõna oli õnnistav. Kahtsuspink oli täidetud pa- lujaist. Võisime öelda: „Hea on hingata Jumalas.“ Igatse- me sagedamini näha sellist palujate hulka.

Päästesõdurid kohtasid au- liselt Jumalaga ja vaatavad kindlalt ja julgelt tule- vikku.

Inimsilm on küll pime eel- oleva aasta teekäiku ette nä- gema, siiski teame, et Jumal on lubanud meid juhatada oma silmaga. Meie palveks jääb siin — et võiksime vaid järe- gida Tema juhatust, otsides kadunud hingi.

A. Tennen.
Kapten.

Algus 5. lhk.

alaline kindlus, ja Tema roh- ke arm teie armaste alaline õnnistus; et teated meie lipu muusikuist oleksid täis au- meie Issanda Jeesuse Kristu- se ohvri läbi.“

Samal ajal kui Rahvusva- helise peakorteri orkester mängis koori: „Me võidame sul maailma, kui südamed sul anname.“ kirjutas kindral alla paberile, kuhu kirjutatud ülalootu sõnum, ja kutsus omale tunnistajateks staabi- ülemat, rahvuslikku puhkpil- lide kooride juhti Punchedri, brigadir Bramwell Coles'i (muusika kirjanduse osakona juhti), kinnitusseltside laulukoori juhti, kolonel Rail- ton Howard'i ja muusikant Foot'i Wimbledonist.

1.

1. See, kes tunneb Jeesust, imeväge näeb. Rängemates võitlusteski võitjaks jääb. Tootused Ta sõmas — kaljust kindlamad. Imetähed usu läbi sünivad.

Võitu, võitu, vere väes on võitu, Võitu, võitu, Talle vere sees. Meiega on Jumal, imejõud on Temaal, Sõnakulelikud saavad võidule.

2. Ära lase sõjas julgust kaduda, Ehk küll pimeduse vägi ähvardab. Isa armu käed hääd aitaavad. Imetähed usu läbi sünivad.

3. Kui ka ristitules usku proovitaks, Kangelane surmani jääb usavaks, Isa tóotus meile sead kinnitab: Imetähed usu läbi sünivad.

2.

R. M. 36.

1. Mu lõbud olid patustet Maailmas elades, Kuid siis mu väadest valgustas Seal Kristus — Päha Tall.

Ah, Sa Isa Püha Tall, Sa ohver Kolgataat, Kes ristil olid surmani, Et teha mulle head.

2. Ma nägin Teda ristipuul, Täis surmavalu, verd. Kui tume pilv mind kattis seal, Nii seistas risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni Mul meies Tema pilk, Ta surmas nägin oma südant. — See südamesse läks.

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mul anna südame. Mu veri sindki lunastab, Ja surm viis ehle.“

5. Ma tõusin piisti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväärne.

3.

I. M. 471.

1. „Võitlusse!“ kostab me auuline nüüd, Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Vapramad sõdurid, ühtlasi nüüd Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Edasi julgelt, kui ainus üks mees. Maailma võitkem, sest Issand käib ees. Lauluga sammume tules ja vees. Võitlusse kõik, võitlusse kõik!

2. Kõrves ja palava päikese maal Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Paikases põhjas ja lumede ratal Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Sõda on kuulunud kurjuse tööle, Kuninga sõdurid, möögan neil vööli Lehvivad läikivalt lahingu ööl. Võitlusse kõik, võitlusse kõik!

3. Tunde, mis kaovad, neid tarvita veel, Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Päästa ka hingi, kes pattude teel, Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Aeg möödub kiiresti, sammudes nüüd, Taeva all varsti! on kajamas hüüd: „Peigmees ja tuleb!“ siis kostab ta hüüd. Võitlusel lõpp, võitlusel lõpp!

4. Selleni päävani hüüame veel: Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Mehed ja naised, usk, rõhkasti eel, Võitlusse kõik, võitlusse kõik! Lõputa on küll, vähe töötajaid seal, Tõeta miks seisate turgude peal? Väiksed ja suured, teil kõlab see nääl: Võitlusse kõik, võitlusse kõik!

„Meie elame usus, ei mitte nägemises.“

Poulus

4.

1. Hõiska nüüd, mu õnnis süda, süda, Armu imet oled näind. :: Nüüd on möödas vaev ja häda, Jeesus on mind õndsaks teind. ::

2. Ta mu patuvõlad maksnud Oma kallil verega. :: Püha Vaimuga mind täitnud, teis voolab lõpmata. ::

3. Patt, maailm, sind maha jätas, El sind enam orja ma. :: Jeesus päästab, kõigest päästab, Jäädav sõber üksi Ta. ::

4. Nüüd mul taevast vastu kostab õnnis võidulaulu hääl. :: Rõõmu mu süda vastab: „Aamen, kiitus Jumalal!“

LAULUD.

5.

I. M. 322.

1. Päästja armastust kuulsin kord ma, Oh, kuis auuline armastus see! Kas tuli Ta ülevalt kord, Mulle armu ja halastust too? :: Ja, oo ja, mulle armu ja halastust too! ::

2. Olen kuulnud, kuis kannatas Ta, Suri ristipuul nõrkedes siis. Kas kuskil on õeldud, et Ta Suri ristipuul minu eest ka? :: Ja, oo ja, suri ristipuul minu eest ka! ::

3. Mul on räägitud taevastest aust, Mis suln Jeesuse võitlejal ees. Kas taevas küll ruumi on veel, Mulle valmistud üleväl paik? :: Ja, oo ja, mulle valmistud üleväl paik! ::

4. Issand, vasta nüüd minule Sa, Sest et kuhu ma mujale läen? Su Vaim mulle ütlegu ka: Oma Päästjat ja taevast kord näen! :: Ja, oo ja, oma Päästjat ja taevast kord näen! ::

6.

1. Kolgata allik puhastab patust, Mis suln on kõitnud sõidant ja meelt; Jeesus küll ükski võid sind veel päästa, — Allikal' ruttu, päästetud sa!

Koor: :: Auuline allik, auuline allik Puhastab, hoiab pattudest mind. ::

2. Määritud hinge salajad patud, Kahtlus, mis röövind usu ja väe, Kolgata allikasse kõik heida! Jeesus sull' rahu hingesse toob.

3. Auliselt hoitud, vabastud patust, Et see ei kõida enam mu meelt, Mis mul veel kallis, ära kõik heidan, — Au, halleluujat, hingel on hea!

8.

M. J. 319.

1. Oh kui õnnis olla Jeesu rahvas, Kindel tunnistus on südames. Kiidud hõlgeda nüüd vahvast Imelisse armustee eest.

2. Õnnelikult edasi nüüd läeme, Püha Vaim meid ise juhatab. Kindlat tema armu sisse jääme, Kuni jäädavald meid ühendab.

3. Auuline meid elu ootab taevas, Sellel' mõeldes julgust saame veel. Ehk küll kõnnime ka hädas, vaevas Siin maailma viitluse teel.

4. Kristus surres surma ära võitis, Ülestõustes meile elu tõi. Jäädav päev siis südamesse koitis, Kui hing kõigest patust lahti sai.

5. Jeesus lootuseks meil elus saanud, Jeesu rahust laulab süda, suu. Jeesus armust meid on lunastanud, Jumalale kiitus kõlguu.

9.

(Rootsi lisa 290.)

1. Jeesu rikas heldus allikana keeb, Riikalikult voolab — rõõmsaks, puhtaks teeb.

:: Voolab, voolab, Jeesu heldus riikalikult voolab nüüd. ::

2. Lepituseohvriks Jeesus andis end, Sest nüüd võib ta päästa patust orja — mind.

3. Imelikud lained siia kaldal tuind, Armujõed meile taevast rahu toind.

4. Ja need lained tõstvad mind siit põrnu seest, Ja mu hinge viivad Isa majja tõest.

Kolonel-ltn. W. Mohelli külaskäik:

Tallinn I laup., 4. märtsil.

Tartu pühap., 5. märtsil.

Tartu esmasp., 6. märtsil.

Rakvere teisip., 7. märtsil.

Rakvere kolmap., 8. märtsil.

Tallinn II neljap., 9. märtsil.

Tallinn I reedel, 10. märtsil (ühine sõdurite koosolek).

Tallinn II laup., 11. märtsil.

Tallinn I pühap., 12. märtsil.

Teretulemast!

7.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat. Patt, ebavoorus sul muret toob raskeimat. Maailm on kole, seal rahu pole, Ta kõiki petab ja üksinda jätab, sa vaeseks jääd.

Küld see, kes tuleb ja kooputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab — Ta tõotand nii.

2. Oh, miks nüüd kiitakse sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, kui raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, et patt ei sure, Miks ennast vaevad, kui päästmist taevad on avatud?

3. Jeesus võib anda täit rahu hingele, Kõik koormat kanda, kui sõbraks saad Temaile. Kõik mured vaevad ja patud kaovad, Siis õne leiad ja krooni ka võidad kord üleväl.

10.

Ingl. 159.

1. Jeesus kutsub patuseid, Saadab õigel' teele neid. Siin on see, kes päästab teid: Jeesus kutsub patuseid.

:: Kuulge rõõmusõnumeid: Jeesus kutsub patuseid! ::

2. Oled eksind kaugele, Siiski usutav karjane Juhatab sind teele nüüd: Jeesus kutsub patuseid!

3. Tulge kõik, oh tulge nüüd! Kõlab tänna Jeesu hüid. Uskuge, ta hüüab teid: Jeesus kutsub patuseid!

4. Vota, hing, nüüd julgust teal, Looda tema vere peal. Jeesus kutsutab su süüd. Jeesus kutsub patuseid!

11.

I. M. (uus) 474.

1. Laulame nüüd päästmise ja rõõmusõnumid, Laulame nüüd Jeesu verest, mis meid puhastab. Laulame, et maa ja taevas vastu kajatab, Kõik lauldes edasi läheme.

Nüüd edasi! Vii rõõmsõnumi! Kõik võitlema! Täit päästmist kuuluta! Mei! Päästja su siin teatavaks me teeme kõigile Siit minnes taevasse auses.

2. Kuidas rahvas rõõmustavast rahu sõnadest, Kuidas hõrgad abi saavad meie Jumalast, Kuidas need, kes armu saanud, lauldes tänavad, Me aaga koju nüüd läeme.

3. „Küll nad varsti nõrkevad,“ nii mõni ennustab, El nad tea, et meie Jeesus ikka juhatab, Ja ka suured ingliluhkad veelgi aitavad, Me aaga edasi läeme.

4. Meie Kuningale nüüd me valmistame teed, Kuigi maailm takistusi võitluses meil teeb, Pimeduski, mis me näeme, päevaalgeks saab, Sest rõõmsalt edasi läeme.

„Nüüd on aeg paluda,“

ütles kalur paadipõhjal.

Alguis 1. lhk.

Sarnastel aegadel on Jumala rahval põhjust ütelda ühes apostliga: „Kes on selle jaoks kõlbulik?“

Kui vaatame maailma seisukorrale 1939. armuasta algul nagu tulevate tuulele rahvastemerel, võime lugeda Luuka kirjeldust vangri Pauluse merereisust Keisrari seas umbes aastal 6 p. Kr. (Ap. 27.) ja leiame sealt, kuidas kristlane peab olema tormistel aegadel, kui inimene elu ja teised suured väärtused on mängus. Kui hirm, nõutus ja paanika olid vallutanud ohvitseri, laeva meeskonda ja mitmeid kaasreisijaid, oli Jumala riigi pärast vang õige seisukoha võtja nii nõuga kui teudega, nii et nihiasti looduslikud väed kui teised kõrged võimud pidid tunnistama, et peitub veel suuremat jõudu, millele „Jeesuse Kristuse vang“ omas võtmeid: Palve ja usk.

Samad võtmed on veel täna kristlastele kasutada, ja kõik vägi ja võim taevas kui maailmas on antud kristlastele ülima Issanda kätte. Pidagem võtmeid läikivatena hoolsast tarvitamisest. Roostetanud võtmeid ei kõlba iialgi.

Ärgem võtteme oma maailma paanikast ja saage selle edasikandjateks, vaid olgem „mõistlikud ja valvsad palves“. (1. Peetr. 4:7).

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s. ½ a. h. s. Üksiknumber 10 s.

Ilumumisäeg 1. veebruar 1939.

Vastutav toimetaja: kapr. L. Luthar. Väljaandja: Päästearmee.

Levitage „Sõjahüüdu“.

O.-Ü. „Vaba Maa“ trükk, Tallinnas 1939. a.